

Arrest

nr. 82 642 van 7 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat O. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 22 januari 2009 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde op 24 november 2011 de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing werd betekend op 9 maart 2012 en vormt blijkens de bewoordingen in het verzoekschrift (p. 2) de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.01.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-attaché (waarvan een kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende: "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat dit depressief syndroom, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Rusland. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Reizen is met deze problematiek geen bezwaar, mantelzorg is niet noodzakelijk."

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst: Uit het medisch advies blijkt dat er een aandoening werd weerhouden.

Alle Russische burgers hebben recht op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering (OMS) - (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belasting-inkomsten en andere bronnen.

De gratis gezondheidszorg dekt de volgende diensten: medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling van ziekten, zowel thuis als in poliklinieken) en hospitalisatie. Elke persoon in het OMS-systeem heeft een speciale, plastic ziektekostenverzekeringkaart met een persoonlijk nummer. (Deze kaart wordt afgegeven op basis van een overeenkomst tussen een persoon en een verzekeringsmaatschappij. De burgers krijgen deze overeenkomst en een plastic kaart wanneer ze in het systeem geregistreerd worden.) Deze kaart geeft elke burger toegang tot de gezondheidszorg op het grondgebied van de Russische Federatie, ongeacht zijn woonplaats.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen, waaronder de aandoening van betrokkene.

In dag- en dag- en nachtziekenhuizen worden de medicijnen door de verzekeringsmaatschappijen van de overheid (OMS) en uit de lokale begroting betaald. Dit betekent dat in deze gevallen gratis medicijnen worden verstrekt aan alle Russische burgers die onder de verplichte ziektekostenverzekering (OMS) vallen. Bij alle noodgevallen en ambulancehulpverlening, niet alleen in klinieken, maar ook in geval van ambulante basiszorgverlening worden de medicijnen door de overheid betaald (gratis voor elke Russische burger, zelfs voor hen die niet onder het OMS-systeem vallen).²

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland - het land waar hij tenslotte ongeveer 35 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van

Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *"Violation des articles 2 et 3 de la Loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, violation du principe général de droit selon lequel l'Autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents de la cause et violation de la Loi du sur l'emploi des langues en matière administrative."* (vrije vertaling: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de zorgvuldigheidsplicht en schending van de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken).

Verzoeker betoogt als volgt:

"ATTENDU QUE selon l'article 41, 1° des Lois sur l'emploi des langues en matière administrative coordonnées du 18.07.1966 :

« Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues dont ces particuliers ont fait usage ».

QU'aux termes de l'article 42 des mêmes Lois :

« Les services centraux rédigent des actes, certificats, déclarations et autorisations dans celle des trois langues dont le particulier intéresse requiert l'emploi ».

QUE selon l'article 58 des mêmes Lois, l'acte administratif contraire aux dispositions de ces Lois est nul.

ATTENDU QUE la décision est rédigée en langue néerlandaise (sans aucune traduction française de la décision de rejet de la demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9ter de la Loi du 15.12.1980, seul l'ordre de quitter le territoire est traduit en français) alors que la demande d'autorisation de séjour était en français.

QU'il s'ensuit que l'acte attaque aurait du être établi en français.

QUE faute de l'avoir été, il est nul (voir en ce sens Conseil d'Etat, 05.06.1992, n°39.580 publié dans la Revue du Droit des Etrangers de 1992, n°71, pages 432 et 433).

QUE par ailleurs en jugeant le 22.01.2009 la demande de régularisation médicale fondée sur l'article 9ter de la Loi du 15.12.1980 de Monsieur [V.M.] recevable, puis en décidant pres de trois années plus tard en date du 24.11.2011 que la même demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9ter de la Loi du 15.12.1980 était non fondée, la partie adverse se contredit dans les faits et commet une erreur de fait ainsi qu'elle a manifestement violé les articles 2 et 3 de la Loi du 29.07.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

QUE plus précisément, la partie adverse va examiner les problèmes de dépression du requérant, ses conséquences sur la vie ou l'intégrité physique du requérant ainsi que la disponibilité des soins en RUSSIE sans jamais tenir compte de l'origine tchéchène du requérant.

QU'il s'agit pourtant d'un élément essentiel du dossier.

QU'en l'espèce, la motivation de la décision litigieuse constitue un parfait stéréotype dès lors qu'elle pourrait être opposée a tout demandeur de nationalité russe sans tenir compte de son origine ethnique en l'espèce l'origine ethnique tchéchène du requérant.

QU'en l'espèce, l'obligation de motivation formelle des actes administrations qui s'imposait a la partie adverse était d'autant plus grande vu l'écoulement de près de trois années entre la décision jugeant la demande de régularisation médicale recevable, décision du 22.01.2009 et la décision jugeant la même demande de régularisation médicale non fondée, décision datée du 24.11.2011.

QU'au surplus, l'acte attaque est entaché d'une contradiction fondamentale dès lors que le rejet de la demande se base sur des arguments lies a la recevabilité de cette demande."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

(...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 14 november 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ongegrond wordt verklaard en waarmee verzoekende partij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten. Met betrekking tot de taalwetten in bestuurszaken wijst de verwerende partij er op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend middels een aangetekend schrijven van verzoekers raadsman Mr. Mark Sampermans aan de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 19 september 2008. Dit schrijven werd in het Nederlands opgesteld. Het middel mist op dit punt dan ook feitelijke grondslag. Aldus heeft verzoeker gebruik gemaakt van het Nederlands bij zijn aanvraag tot de Dienst Vreemdelingenzaken, die een centrale dienst is in de zin van artikel 41, §1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken. Art. 41. § 1. bepaalt: "De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend." Verzoeker heeft zich inderdaad bij de aanvraag 9ter bediend van de Nederlandse taal, zodat de bestreden beslissing terecht werd gemotiveerd in het Nederlands. Het gedeelte dat instructies aan de gemeente bevat werd opgesteld in de Franse taal, conform art. art. 39 §2 van de Taalwetten Bestuurszaken: "2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied." Het betreft immers communicatie met de gemeente Dison. Verzoeker is voorts van mening dat de motiveringsplicht werd geschonden omdat de beslissing eerst ontvankelijk, en drie jaar later ongegrond wordt verklaard. Het is verwerende partij niet duidelijk hoe dit feit op zich een schending van de motiveringsplicht kan inhouden. Het valt op dat verzoeker deze redenering ook niet verder onderbouwt, waardoor het onmogelijk is om het achterhalen waarom hij precies van mening is dat de motivering van de beslissing op dit punt tegenstrijdig zou zijn. In zoverre verzoeker zou insinueren dat de redelijke termijn verstreken zou zijn, merkt verwerende partij op dat het feit dat er enige tijd verstreken is alvorens een beslissing te nemen, op zich niet volstaat om een regularisatieaanvraag gegrond te verklaren. "De Raad stelt vast dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die sinds de definitieve afwijzing van zijn eerste asielaanvraag illegaal in het Rijk verbleef. De Raad stelt vast dat verzoeker geen voordeel kan halen uit het middel, zodat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang." (R.V.V., nr. 14.587, 29 november 2007) Verzoeker merkt ten slotte op dat in de beslissing geen rekening werd gehouden met zijn Tsjetsjeense achtergrond. Verwerende partij kan uit het middel van verzoeker niet opmaken waarom verzoeker denkt dat dit element niet in rekening werd genomen, en hoe de beslissing er volgens verzoeker zou uitzien als dit element wel zou meegenomen zijn in de beslissing. Verwerende partij kan uit het verzoekschrift niet opmaken op welke wijze de afkomst van verzoeker tot een andere conclusie zou leiden voor wat betreft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige zorgen voor verzoeker in het thuisland. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker laat na een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden wetsbepaling te geven. (RvV nr. 55.643 van 8 februari 2011) De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007) "Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009) De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd. In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met

voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is: "Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV — BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV—18.551) "Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV—17.680) Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen. Het enige middel is niet gegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin een contradictie in de motivering en een beoordelingsfout worden opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Waar verzoeker opwerpt dat er geen rekening werd gehouden met zijn Tsjetsjeense origine, dient de Raad op te merken dat verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen geen gewag had gemaakt van het feit dat de verwerende partij bij het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in Rusland rekening diende te houden met zijn Tsjetsjeense origine. De verwachting van verzoeker klemmt des te meer aangezien verzoeker zich blijkens het administratief dossier tevergeefs gebaseerd heeft op zijn vrees voor vervolging wegens zijn Tsjetsjeense origine tijdens twee asielaanvragen die in België behandeld werden. Verzoekers tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 april 2007 verworpen. In deze beslissing kan onder meer gelezen worden: "Aangezien u bedrieglijke verklaringen afgelegd heeft omtrent uw identiteit en gebruik gemaakt heeft van een vals document en aangezien u uw verblijf in Tsjetsjenië niet aannemelijk maakt, kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag." Deze beslissing werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 836 van 18 juli 2007. Ook een derde asielaanvraag werd blijkens het administratief

dossier verworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 april 2008. In deze beslissing kan onder meer gelezen worden: *“De vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft.”* Na een evaluatie van verzoekers verklaringen en documenten komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de volgende conclusie: *“Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat u de Belgische asielinstanties in het ongewisse laat over uw werkelijke verblijfssituatie in de periode die uw vertrekt uit de Russische Federatie in 2000 voorafgaat alsook over de echte reden die u ertoe hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten. Door de veelvuldige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties enerzijds en de Duitse asielinstanties anderzijds maakt u het de Belgische asielinstanties onmogelijk om de gegrondheid van uw verklaarde vrees te beoordelen. Er kan ten aanzien van u dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming worden vastgesteld.”*

2.5. Artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet zoals *“ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980”* luidde als volgt:

“§1 De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

2.6. Verzoeker ontwaart een contradictie tussen de beslissing waarbij zijn aanvraag om medische redenen ontvankelijk werd verklaard en de bestreden beslissing, maar verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase die de vervulling van documentaire voorwaarden inhoudt en een gegrondheidsfase waarbij de medische getuigschriften worden beoordeeld door een ambtenaar-geneesheer en nagegaan wordt of de benodigde medische zorgen voor ernstige aandoeningen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van oorsprong. De ontvankelijkheidsfase heeft geen verdere invloed op de gegrondheidsfase. Er anders over oordelen maakt de gegrondheidsfase overbodig wat een inbreuk zou betekenen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet zoals *“ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980”*. Het gegeven dat er drie jaar verstrijken tussen de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase doet aan het voormelde geen afbreuk. Het nagaan of de benodigde medische zorgen voor ernstige aandoeningen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst vergt redelijkerwijze enig tijd. De Raad ziet ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek, aangezien hij zolang hij in de ontvankelijkheidsfase zat, recht had op een verblijfsvergunning conform het gestelde in artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekers betoog dat zijn aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van argumenten die de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat nagegaan werd of de benodigde medische zorgen voor verzoekers ernstige aandoeningen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, waarbij de arts-attaché werd ingeschakeld.

2.8. Artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken) luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Algemeen wordt aangenomen dat onder “particulieren” in de zin van hogervermelde bepaling, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dienen te

worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, E. Story-Scientia, 1983, nr. 225).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in het Nederlands was opgesteld. Conform het gestelde in artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken diende de bestreden beslissing dan ook in het Nederlands opgesteld te worden, wat in casu het geval is. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat *“l’acte attaqué aurait dû être établi en français.”*

Verzoeker kan geen argumenten putten uit het feit dat hem een Franstalig bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd aangezien dit een politiemaatregel betreft die opgesteld werd in de taal van het taalgebied waar de beslissing betekend werd, dit conform het gestelde in artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, a van de Taalwet Bestuurszaken. Deze beslissing is geen “akte” waaromtrent verzoeker als particulier in de zin van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken, het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA